

Nykyinen Tilanne---Mitä Olisi Tehtävä?

AMERIKAN työväenluokka seisoo tällä hetkellä vakavamman tilanteen edessä kuin mitä se on ollut milloinkaan ennen. Monta pulakautta se on kyllä ennenkin nähnyt ja kärsinyt, mutta milloinkaan ennen se ei ole ollut niin nöyryytettynä, niin alas lyötynä ja niin neuvottomana kuin se on tällä hetkellä. Maailmansodan sekasortoinen tilanne sen yllätti, mutta se oli poikkeustilanne, oli toivoa sen pikaisesta loppumisesta ja sitäpaitsi Amerikan työväenluokalla oli silloin vielä taistelukuntoisuutta ja luottamusta omaan joukkovoimaansa.

Teollinen tilanne ei ole vielä milloinkaan ollut niin täydellisesti työläisiä vastaan kuin mitä se nyt on. Loppumassaoleva vuosi toi työväestölle tuhoavia menetyksiä mutta ei yhtään huomattavampaa voittoa. Menetyksien sarja on pitkä ja moninainen. Minne hyvänsä työväenluokka katseleekaan, niin se aina näkee raunioita edessään, sivuillaan ja joka paikassa. Palkat ovat laskeneet, työpäivä on pidentynyt, työtehoisuus on kiihtynyt, työttömyys on lisääntynyt ja — mikä on suurin häviö — sen järjestöt ovat entistä heikommät.

Bureau of Labor Statistics osoittaa että lokakuu 15 päivästä 1929 elokuun 15 päivään 1930; on palkkoja laskettu 551 teollisuuslaitoksessa ja palkkojen alennus on koskenut 86,117 työläistä. Palkkojen alennus on ollut viidestä kymmeneen prosenttiin, mutta on joissakin tapauksissa laskettu 12—20 prosenttia ja onpa laskettu kolmeenkymmeneen kahdeksaankin prosenttiin asti. Tämä ei kuitenkaan selitä tilannetta täydellisesti, sillä tilastot osoittavat ainoastaan tehdasteollisuutta, jossa on ainoastaan yksi viides-osa työläisten kokonaislukumäärästä. Tähän on lisättävä puutavateollisuus kokonaisuudessaan ja samoin kupariyhdytöt, jotka ovat laskeneet palkkoja useamman kerran tämän vuoden ajalla. Niinikään Bureau of Agricultural Economies ilmoittaa, että maanviljelystyöläisten palkkoja on laskettu 13 prosenttia heinäkuuhun päättyneen fiscalivuoden ajalla. Vielä on huomattava sekin että edellämäin:itut tilastot eivät käsi-

tä tehdasteollisuuttakaan kokonaisuudessaan, vaan koskee ne ainoastaan noin kolmea miljoonaa työläistä.

Mitään varmaa tilastoa ei ole siitä miten moni työläinen on joutunut kuluneen vuoden ajalla ottamaan palkanalennuksen vastaan, mutta todennäköisesti niitä on enemmän kuin miljoona. Palkkojen alentajien joukossa on Amerikan suurimpia korporatsioneja, joiden edustajat vuosi sitten presidentti Hooverin teollisuuskonferenssissa lupasivat olla palkkoja laskematta — mutta se onkin toinen juttu.

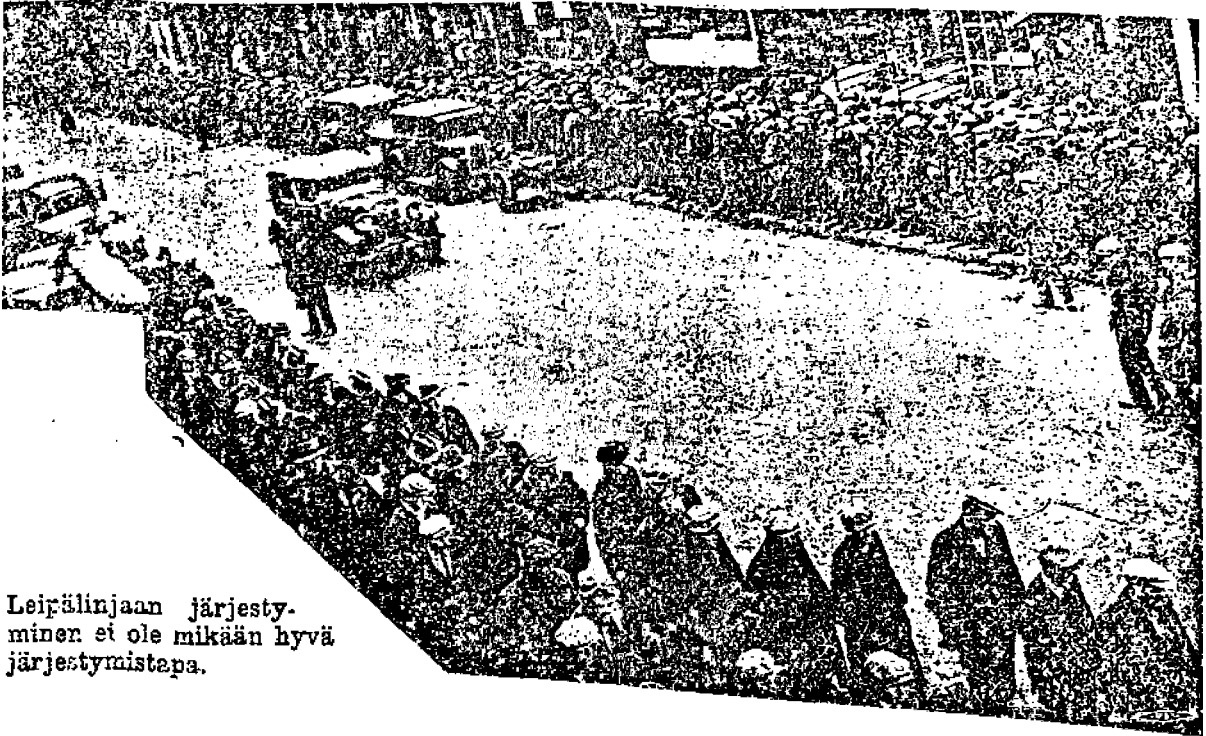
Palkkojen laskemisessa käytetään nykyään niin monta eri systeemiä että on vaikea aina tietää että milloin ja miten se laskeminen on käynyt. Virallinen palkkataso voi olla entisellään mutta työläisten palkka on siltikin laskenut. Selvän viittauksen antaa tästä American Building Contractor-julkaisun lokakuun numero jossa rakennusurakoitsijoille huomautetaan seuraavaa:

Työttömyyden vaikutus alkaa heijastumaan palkoissa. Kuukausiraportit osoittavat, että vaikka ainoastaan pienempiä muutoksia on virallisesti tehty palkkojen laskemiseksi, niin monet ammattilaiset työskentelevät tuntuvasti vähemmällä kuin mitä virallinen palkkataso olisi.

Tuskin tarvitsee mainita että rakennusteollisuuskin oli edustettuna Hooverin teollisuuskonferenssissa.

Palkkatason epävirallista polkemista harjoitetaan laajassa mittakaavassa siten, että korkeinpalkkaisimmat työläiset vähennetään ja heidän tilalleen otetaan uusia työläisiä, pienemmällä palkalla, "harjoittelemaan". Palkkojen laskemista harjoitetaan sitenkin että naisia otetaan miesten tilalle ja miehet saavat harjoitella keittämään, pesemään pyykkiä ja hoitamaan lapsia, kuten Alfred Bernheim Nation-julkaisussa kirjoittaa.

Viimeiset kuukaudet, jolloin teollisuuselämän olisi pitänyt vilkastua, ovat osoittaneet ennenkuulamatonta laskua kaikissa teollisuus-

Leipälinjaan järjestyminen ei ole mikään hyvä järjestyminen.

sissa ja merkeistä päättäen tulee edelleenkin jatkumaan samaan suuntaan.

* * *

Amerikan työväenluokka ei ole ryhtynyt tilanteen vaatimiin toimenpiteisiin asemansa korjaamiseksi. Se yhä edelleenkin luottaa epätodellisiin oletuksiin, toivoen tilanteen itsestään korjaantuvan jonkun sallimuksen käden salaperäisellä liikkeellä.

Talouselämä ei kuitenkaan kulje sallimuksen viitoittamia teitä, vaan sillä on omat lakinsa ja suuntansa, joita meidän pitäisi opetella ymmärtämään ja hyväksymään käyttämään.

Sallimuksella on hyvin vähän tekemistä sen suhteen että tuotannollinen kehitys on mennyt eteenpäin niin nopeasti että työläiset eivät ole kykeneviä ostamaan kaikkia valmistamia tuotteita.

Amerikan automobiilitehtaat kykenivät tuottamaan 8,000,000 automobiilia vuodessa, sillä tuotantokyvyllä mikä niillä oli huhtikuussa v. 1929. Sen jälkeen on tuotantoteho huomattavasti kohonnut. Mainittuna vuotena ostettiin koko maailmassa ainoastaan 6,295,000 uutta automobiilia. Varmat pysähtymisen merkit on jo havaittavissa automobiilituotannossakin, joka on ollut viime vuosien huomattavin

teollisuus. V. 1923 Yhdysvalloissa oli kolme miljoonaa sellaista ihmistä jotka ensimmäisen kerran ostivat uuden auton, mutta v. 1929 oli näitä onnellisundestaan ylpeileviä ihmisiä ainoastaan puoli miljoonaa. Tämä tarkoittaa sitä, että automobiilitehtassa tarvitaan vähemmän työvoimaa — kahdestakin syystä — autoja menee vähemmän kaupaksi ja teollisuus on tehoistunut.

Automobiiliteollisuus on aikanaan kyennyt pitämään yllä toisiakin teollisuuksia, se on kyennyt viivyttämään yleistä lamaannusta. Mutta nyt se ei enää kykene sitä tekemään.

Ylituotannon nimellä kulkeva alikulutus on johtanut siihen että tuotteilla ei ole menekkiä, joten työläisiä ei tarvita niitä valmistamaan. Entisinä aikoina on teollisuuksia voitu pitää käynnissä senkin vuoksi että tuotteita on voitu myydä enemmän kuin olisi voitu ostaa. Vähittäismaksusysteemin seurauksena on se että ostajat ovat velkaa kuusi miljoonaa dollaria ostamistaan tavaroista. Tällä menetelmällä on voitu päästä eteenpäin menneisyydessä, mutta nyt se on kääntynyt raskaaksi taakaksi teollisuuselämälle. Nykyinen kulutus täydyttää pienentää mahdollisimman pieneksi, koska mahdolliset tulot menevät vähittäismaksulla

ostettujen tavarain maksamiseen ja uusia vähittäismaksukauppoja tehdään sangen varovaisesti.

Useat viime vuosikymmenien aikana nousseet teollisuudet ovat nyt saavuttaneet laajentumisensa rajat, ainakin toistaiseksi, joten ne eivät enää voi pitää tasapainossa muista teollisuuksista ulos työnnettyä liikaa työvoimaa.

Tämä onkin se seikka joka tekee tilanteen sellaisille työläisille käsittämättömäksi, jotka eivät tunne yhteiskuntataloudellista tilannetta ja niitä mahdollisuuksia mitkä nykyään ovat rajoittuneet sangen pieneksi.

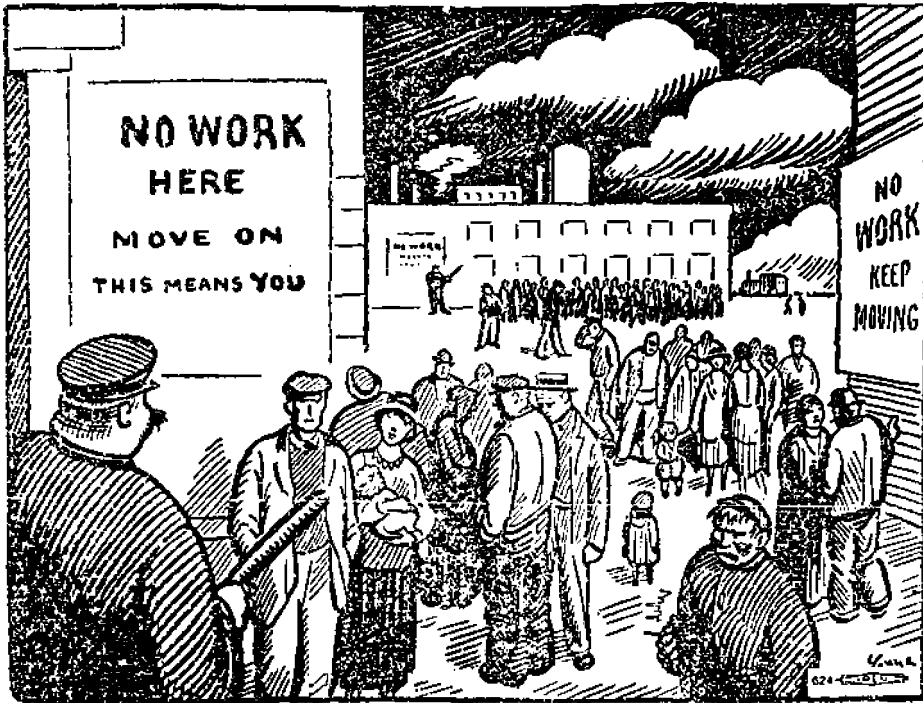
mutta työläiset eivät mielellään näihin seikkoihin syvenny.

* * *

Mitä tekevät työläiset tilanteen korjaamiseksi — vai tekevätkö he mitään?

Amerikan työväenluokka on tällä hetkellä hämmästyksellä lyöty. Nopea tuotannollinen kehitys on saattanut sen sekasortoiseen asemaan, jossa kukaan ei näytä käsittävän mitä olisi tehtävä ja kukaan ei tee mitään.

Loppuunkulumaisillaan oleva vuosi on nöyryyttänyt ja masentanut työväestön uskomattoman alhaiselle tasolle. Vielä vuosi sitten se

Polisin kapula ja ilmoitus että työläisiä ei tarvita, on työttömiä vastassa kaikilla.

Työläisillä vieläkin on taipumusta puhua parikymmentä vuotta sitten tilanteisiin vaikuttaneista kultä- ja hopeakannoista, demokraattisesta ja republikaanisesta hallituksesta, suojelustalleista ja vapaasta tullista ynnä muista, joilla on joskus menneisyydessä ollut jotakin vaikutusta pulakausien aikana, mutta joita nykyhetkellä ei kukaan taloustieteilijä ote huomionsa munta kuin ehkä joskus propagandatarkoituksessa.

Nyt on kokonaan toiset tekijät jotka määräävät milloin on huono taikka "hyvä" aika,

edes joskus heristi nyrkkiä työnantajia vastaan, mutta nyt se ottaa ääntä päästämättä vastaan kaikki sortotoimenpiteet mitä sitä vastaan kohdistetaan — poikkeukset ovat kovin harrinaisia ja tehottomia.

Minkälainen on tulevaisuus?

Kaiken sen synkkyuden keskellä missä me nyt elämme ja mikä tulevaisuudessa meitä odottaa, voidaan nähdä, tarkasti katsomalla, toivorikkautta herättäviä merkkejä.

Järjestymisen voimaan luottava työväestö voi rohkealla mielellä katsoa tulevaisuuteen.

Työläiset odottavat hallituksen, valtion, kuntain, kaupunkien ja hyväntekeväisyysseurojen työttömyysavustusta. Rauhallisesti kärsien, kuihtuen ja nääntyen he odottavat apua kaikkialla muualta mutta eivät omasta toiminnastaan. — Miten kauan heidän kärsivällisyytensä kestää? Voidaanko heitä aina lupauksilla rauhoittaa?

Se tietää eträ tilanteen tähänkin suuntaan kehittymisellä täytyy olla rajansa. Kurjistuminen ja nöyryminen ei ole ihmisluonteen mukaista, se ei ole sitä milloinkaan ollut eikä tule sitä vastaisuudessakaan olemaan. Ihmiskunta on aina ennenkin noussut taisteluun, oikeammin se on jatkuvasti taistellut, niillä keinoilla mitkä se on parhaaksi huomannut ja niitä vastaan jotka sen elinehtoja ovat uhanneet.

Tässä taistelussa, tässä välttämättömässä, pakollisessa taistelussa on nytkin sen työväenluokan osan toivo, jotka joukkotoimintaan, järjestettyyn joukkotoimintaan luottavat.

Mutta missä on niiden toivo jotka luottavat ainoastaan yksilölliseen toimintaan, hyvään onneen ja sailimukseen johtoon?

Heilläkin on toivo mutta ei mitään edellytyksiä toiveensa täyttymiselle. Heidän tulevaisuutensa on synkkä, koska se on täynnä pettymyksiä.

Järjestykseen luottavat työläiset ovat siinä suhteessa onnellisessa asemassa että he ymmärtävät tilanuetta, ainakin jossakin määrässä, sitä mistä, miten ja miksi meidän kohtalomme on sellainen kuin se nyt on.

Se tekee kärsimyksiensäkin keskellä elämisen helpommaksi ja antaa rohkeutta katsoa tulevaisuuteen rohkeana ja luottavaisena, koska se näkee pelastavan voiman työläisissä — joukkona.